

TEORETICKÉ A PRAKTICKÉ POUŽITÍ URINY

Tvorba uriny a její vlastnosti

Tvorba uriny. Moč (urina) je tekutý produkt metabolismu lidského organismu, který produkují ledviny a vylučuje se systémem močových. Během dvaceti čtyř hodin se vytvoří osm set až tisíc osm set mililitrů moči, kterou z padesáti až osmdesáti procent tvoří přijaté tekutiny. Člověk vyloučí více moči obvykle během dne než v noci. Vzájemný poměr mezi tvorbou moči ve dne a v noci je od čtyři ku jedné do tři ku jedné.

Funkční jednotkou ledvin, v níž dochází k produkci moči, je *nefron*. V ledvinách je jich asi dva miliony. Celkový povrch vnitřní vrstvy nefronů, jejichž prostřednictvím se uskutečňuje filtrace, činí při rozprostření pět až osm metrů čtverečních.

Moč se tvoří z krevní plazmy, přičemž ledviny obsahují pouze ty sloučeniny, které do nich dopraví krev. Při produkci moči ledviny mění základní složení krevní plazmy.

Moč se tedy tvoří z krve, ale organismus nemůže otrávit. Jestliže by byla skutečně jedovatá, otrávil by nás tím, že by se tvořila v ledvinách a hromadila se v močovém měchýři. Existují však takové stavy v organismu, kdy se v moči hromadí mnoho škodlivých látek, které při jejím užití mohou zanechat nepříjemné následky. O nich se dozvíte v dalších kapitolách s uvedením poznámky *kontraindikace* nebo *upozornění*. Nezvyklé reakce, které lidé pociťují po užití uriny, neznamenají otravu organismu, ale očistnou, uzdravující nebo energetickou krizi.

Barva a vlastnosti uriny. Barva uriny zdravého člověka kolísá od bledě žluté až do červenožluté, nejčastěji bývá

jantarově žlutá. Zabarvení uriny závisí na obsahu různých pigmentů. Čím je jich více, tím je její barva výraznější.

Sytě žlutá moč je zpravidla koncentrovaná, má vysokou hustotu a vylučuje se v malém množství. *Bledá (slámově žlutá)* moč se vyznačuje nízkou relativní hustotou a vylučuje se ve velkém množství. Čím více tekutin organismus přijímá, tím je moč světlejší. Při sníženém příjmu tekutin je moč více koncentrovaná.

Barvu uriny přechodně ovlivňují různé rostlinné pigmenty. Konzumuje-li člověk řepu, moč získá barvu řepy. Moč může mít během urinoterapie tmavou barvu i delší dobu.

V průběhu některých onemocnění se do uriny dostávají různé látky, čímž mnohdy získává nepřirozenou barvu.

Bezbarvá moč se vylučuje při diabetu (cukrovce) a při diabetes insipidus (vodní cukrovce), dále při smrštění ledvin a dalších onemocněních.

Mléčně zbarvená urina se vylučuje při vysokém obsahu hnisu v organismu a při konzumaci potravy s vyšším obsahem různých přísad a konzervačních látek. Ty se obvykle vylučují v první třetině proudu moči a je zcela zřejmé, že první množství uriny má mléčné zbarvení, další množství je již normálně zbarvené, ale moč je kalná.

Nazelenalá až namodralá barva uriny se objeví při značném zahnívání bílkovin v tlustém střevě (doporučuje se vyloučení bílkovinné stravy, zejména bílkovin živočišného původu, a provedení očisty tlustého střeva).

Červeně zbarvená moč se vyskytuje při *hemoglobinurii*¹² nebo po užívání léků. *Červenohnědá* barva se objeví při vysokém obsahu bilirubinu a urobilinu. Zvýšené množství žlučových pigmentů zbarvuje urinu na *šafránově žlutý, hnědý, nazelenalý až hnědý*, nebo dokonce *zelený* odstín.

Obecně platí, že podle barvy moči lze rozpoznat, jaké potraviny organismus lehce tráví, to znamená, že neobsahují toxiny, konzervační látky a jiné přísady, a které potraviny jich naopak obsahují nadměrné množství. Umělé

vitaminy, jako například Dekamevit, Undevit a celá řada dalších, se z organismu vylučují velmi rychle a moč získává jasně žlutou barvu.

Průzračnost. Vyloučená moč zdravého člověka je průzračná a mírně fluoreskuje. Při delším stání se v ní objeví průsvitné obláčky. Stojí-li urina déle, tvoří se usazeniny.

Zápach. Čerstvá urina zdravého člověka má charakteristický zápach. Zápach ovlivňují různé látky, které se do organismu dostávají společně s potravou. Tibetští léčitelé upozorňují, že páchnoucí urina je důsledkem určité nestrávené potravy. Proto je lepší tuto potravu vyloučit nebo posílit trávicí činnost žaludku a střevního traktu.

Reakce. Čerstvě zachycená urina reaguje kyselé. Tento stav závisí na hodnotách pH, které se pohybují v rozmezí pět až sedm. Nejkyselejší je urina ráno, kdy je organismus lačný. Po příjmu potravy se kyselé hodnoty snižují, což je spojeno s vylučováním žaludečních šťáv. Ke snížení kyselosti uriny dochází rovněž při hojném pocení. Zvýšený příjem čerstvých zeleninových šťáv způsobuje zvýšení alkalické hladiny moči a konzumace krup opět zvedá její kyselost. Urina se čpavkovým zápachem má zásaditou reakci.

Specifická hmotnost uriny kolísá od jedna celá dvě tisíciny gramu do jedna celá a tři setiny gramu na jeden centimetr čtvereční a závisí na množství vypitých tekutin, intenzitě pocení a na stravovacím režimu.

Pevné látky. Při odpařování uriny získané za dvacet čtyři hodin dostaneme padesát až šedesát gramů pevných látek. Z tohoto množství připadá asi patnáct až dvacet pět gramů na neorganické látky.

Teplota zamrzání. Běžná urina zamrzá při teplotě od minus jeden a tři desetiny do minus dva a tři desetiny stupně Celsia.

Specifická elektrická vodivost běžné uriny závisí zejména na koncentraci solí a pohybuje se v rozsahu od 0,013 do 0,033 $\text{Om}^{-1}/\text{cm}^{-1}$.

Relativní viskozita uriny činí jeden celý a dvě setiny bodu; zvyšuje se za přítomnosti bílkovinných produktů v potravě.

Povrchové napětí uriny se pohybuje v rozmezí od šedesáti čtyř do šedesáti devíti din na jeden centimetr. Povrchové napětí se snižuje přítomností bílkovin a žlučových kyselin.

Kalorický koeficient závisí na množství bílkovin, které organismus vyloučí. Do uriny se také vylučuje dusík. Jeden gram vyloučeného dusíku představuje sedm celých a sedm desetin až osm celých a devět desetin kalorií.

Komponenty uriny a jejich vlastnosti

V lidské moči se vyskytuje na dvě stě různých dosud objevených látek. Nachází se v ní močovina, kyselina močová, základní látky purinů, deriváty guaninu, histidin, kyselina hippurová, dvojitě glukuronové kyseliny a dvojitě sírové kyseliny, neutrální síra, rodaniny, stopy po bílkovinných, aminokyselinách, glukóze, acetonu, žlučových kyselinách, kyselině mléčné, pyrohroznové, nenasyčených mastných kyselinách, těkavých mastných kyselinách, dále kyselina šťavelová, jantarová a jiné látky. V urině se rovněž nachází pepsin, trypsin, amyláza, fosfatáza a jiné enzymy, steroidní hormony, vitaminy a minerální látky. Z plynů je to dusík, kysličník uhličitý a kyslík.

Při různých patologických procesech se v urině zvyšuje obsah některých látek, které se v urině zdravého jedince nacházejí jen v malých koncentracích (bílkovinné látky, glukóza, fruktóza a jiné podobné látky, aceton, kyselina acetocetová, tuky, cholesterol, kyselina mléčná a jiné další látky). Vyskytují se i další látky, jako například peptidy, nukleové kyseliny, mukoproteiny, fibrin, hemoglobin, žlučová barviva, hormony, enzymy a jiné látky, které organismus produkuje za účelem korekce daného onemocnění. Léky a jiné látky, které se do organismu dostávají jen ob-

čas (zejména potravinové doplňky), se v moči vyskytují někdy v nezměněné podobě, ale převážně jsou ve formě změněných produktů. Většina takových změn vede ke snížení jedovatých vlastností přijatých látek.

Nyní se podíváme na jednotlivé komponenty uriny a jejich vlastnosti ve spojení s urinoterapií.

Urinu tvoří převážně velké množství krystalicky uspořádané vody. Takovou strukturu přirozená voda nemá. Uspořádání molekul v přirozené vodě je chaotické. Po vypití se voda v organismu změní do kapalného krystalického stavu. K přeměně jednoho litru vody do kapalné krystalické podoby spotřebuje lidský organismus dvacet pět kalorií. Při dlouhodobém pití uriny dochází k velké úspoře energie, a tím i k prodloužení života člověka.

V přírodě existuje čtyřicet osm různých druhů vody, včetně těžké vody – oxidu deuteria, která se používá v jaderných reaktorech. Jedna tuna běžné vody obsahuje asi sto padesát gramů této látky. Je úplně jasné, že po jejím vypití nebudeme zdravější. Z toho vyplývá, že organismus člověka lépe funguje na základě běžných druhů vody.

Vědci zjistili, že čím déle existuje kapalný krystal, tím je užitečnější pro organismus a tím více se přizpůsobuje tělesným tekutinám člověka. Lidský organismus vydává mnoho energie na tvorbu optimálního typu vody z tekutin, které člověk přijímá. Jestliže se do těla dostávají již hotové tekuté krystaly, ušetříme rovněž vlastní energii. V oblastech, kde se nacházejí prameny s podobnou vodou, nejsou lidé nemocní a žijí mnohem déle.

Každý orgán člověka si dodatečně odčerpává vlastní tekuté krystaly a je v činnosti na jejich základě. Jestliže daný orgán není schopen přijímat tyto tekuté krystaly, dostává se nemoc. Tibetští léčitelé dávno věděli o této skutečnosti a prováděli léčbu takzvanými *mikroproudy*, v nichž byly podle typu nemoci přesné dávky tekutých krystalů vody. Užívání vlastní uriny umožňuje úspěšně zvládnout i tyto problémy.

Voda, která prošla organizmem, o něm zachycuje úplné informace. Tento proces probíhá na základě vzájemného

působení informační a energetické soustavy člověka s tekutinou. To znamená, že díky těmto účinkům se kapalná krystalická struktura vody přeměňuje s ohledem na energetickou hladinu lidského organismu. Zaznamenávají se rovněž různé patologické procesy. Po vypití tekutiny, to znamená uriny, v níž je zakódována nemoc, si informační a energetický systém sám najde zaznamenané patologické jevy a najde jejich zdroj, který nemoc zapříčinil. Potom jej na základě principu vyvolání interference zlikviduje. Tento účinek je základem homeopatického principu, že *podobné se léčí podobným*. V tomto případě je vlastní urina nenahraditelnou tekutinou, jež obsahuje přirozené informace o organismu. Je schopná z organismu vybit různá patologická ohniska a odstranit z něj všechny nečistoty.

Urina slabě fluoreskuje, to znamená svítí, což je její další významná vlastnost. Tento jev je výsledkem vzájemného působení Ducha a vody. („Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha.“ Tuto myšlenku je možné posuzovat jako motivující příčinu, to znamená slovo, které je v podobě Ducha základem každé živé bytosti. V *Bibli* se dále hovoří: „Všechno povstalo skrze ně. V něm byl život.“ V *Bibli* se dále vysvětluje, co znamená život: „...a život byl světlo lidí.“ Dále se hovoří o tom, jak z holografické, světelné formy vzniklo fyzické tělo: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ V těchto smysluplných slovech se ukazuje posloupnost ztělesnění od příčiny, to znamená Slova, v základ života, hologram, dále ve Světlo a nakonec ve fyzické tělo.)

Současné vysvětlení tohoto jevu vychází z názoru, že v základě našeho fyzického těla se nachází rozsáhlý světelný hologram. Podle současných představ slouží k tomu, aby vznikl holografický záznam, potřebná předmětná světelná vlna z libovolného zdroje a stejně silné odražené světlo, to znamená opěrná vlna. Vzájemným působením obou typů vln vzniká interferenční obraz, který se nazývá hologram.

Hologram je možné zapsat v kapalných krystalech. Ke vzniku holografického záznamu je nezbytné, aby ka-

palné krystaly byly dostatečně zásobeny světlem, tedy opěrnou vlnou. Informace o tom, jaký by měl být organizmus a jak má fungovat, je uložena v každé buňce v podobě holografického kódu, nacházejícího se v chromozomech.

Z biologie víme, že chemickým zdrojem energie v organismu jsou sacharidy. Sloučením kyslíku a uhlíku se uvolňuje dvacet tisíc joulů a jeden gram sacharidů. Ve svalových buňkách se asi dvacet pět procent této energie spotřebuje na mechanickou práci, část se změní na teplo a jiné potřeby organismu a zbytek se využije k *osvětlení*, k trvalému obnovování holografického záznamu celého organismu.

Světlo získáváme ze Slunce. Ke sloučení kyslíčnicku uhličitého a vody je potřebná sluneční energie. Organizmus ji získává tím, že štěpí škroby na vodu a kysličník uhličitý.

Kapalné prostředí našeho organismu, tvořené tekutými krystaly, udržuje v sobě nejen holografický záznam, ale současně je naplněno světlem, to znamená opěrnou vlnou. Použijeme-li urinu ke vnitřnímu i vnějšímu použití, zvýšíme intenzitu osvětlení hologramu, který se stává výraznější a silnější. V takovém případě se funkce buněk i celého organismu normalizuje, buňky a organismus jsou výkonnější a jejich činnost je stabilní. Nyní jistě pochopíte význam následujících řádků starodávného textu *Šivambukalpa*: „Za sedm měsíců se člověk stává mimořádně silným a po osmi měsících svítí jako zlato. Po deseti měsících se mění na pokladnici světla. Po jedenácti měsících jsou všechny části jeho těla křišťálově čisté a zářící. Po roce svítí jako Slunce.“

Abychom dosáhli takového efektu, je nezbytné užívat urinu. Jsem přesvědčen, že jiná metoda takové výsledky nezajistí. Právě v tom spočívá jedinečnost uriny, která je základem všech léků!

Kyselá reakce uriny je již sama o sobě silným uzdravujícím prvkem. Nyní si probereme, jak funguje tento unikátní léčebný mechanismus uriny.

V přírodě existují jak *rostlinné*, tak i *živočišné buňky*. Rostlinné buňky mohou působit v alkalickém prostředí

a svými životními funkcemi je produkují (například hnití spadaného listí). Živočišné buňky se vyskytují v kyselém prostředí, které zajistí rovněž svými životními funkcemi (pokožka má například kyselé pH, stejně jako moč a výkaly). Z uvedeného vyplývá, že zvířata i člověk mohou onemocnět tím, že jejich normální kyselé prostředí se bude posouvat na alkalickou, tedy hnilobnou hladinu. Hnilobné prostředí je ostatně příznivé k rozmnožování rostlinných buněk, které za svého života ještě více posilují hnilobné procesy. To znamená, že příčinou většiny onemocnění je jeden a tentýž proces, silnější alkalická hladina s následným hnitím. Abyste zabránili vzniku hnilobných procesů v organismu, je potřeba jej okyselovat látkami obsahujícími bezpečné kyseliny.

Ukazuje se, že tento proces lze zajistit vlastní urinou, neboť je to tekutina vyprodukovaná organismem z vlastní krve! Okyselením organismu odstraníme základ všech patologických procesů, to znamená zvýšenou alkalickou hladinu, zahnívání, a rychle a úplně se vyléčíme. Tuto vlastnost naší uriny potvrdili již dávní mudrcové a prohlásili, že urina je všelék!

Vysvětlíme si, co znamenají termíny *okyselení* a *zvýšení alkalické hladiny* organismu. Okyselení pomocí látek zvyšujících koncentraci kladných iontů vodíku je pro organismus příznivým účinkem. Jinak tomu bude u látek tvořících kyselé toxiny, to znamená bílkoviny a sacharidy, které začínají hnit a vedou k celkovému zvýšení alkalické hladiny. To má na organismus špatný vliv.

Urina je nejkyselejší ráno a nejalkaličtější po příjmu potravy. Nyní můžeme pochopit, odkud vychází tvrzení dávných léčitelů, že ranní moč je nejužitečnější.

Tím, že má specifickou molekulární strukturu, že se vyznačuje stejnými tekutými krystaly a nasyceností soli, se lidská urina odlišuje od běžné vody povrchovým napětím, relativní viskozitou a specifickou elektrickou vodivostí. Uvedené vlastnosti si rozebereme podrobněji a podíváme se, jak účinkují na lidský organismus.